

VAYERA

"EXCUSE ME, ARE YOU JEWISH?"

The Inestimable Value of a Single, "Coerced" Mitzvah

PARSHAH OVERVIEW

Vayera

G-d reveals Himself to Abraham three days after the first Jew's circumcision at age ninety-nine; but Abraham rushes off to prepare a meal for three guests who appear in the desert heat. One of the three—who are angels disguised as men—announces that, in exactly one year, the barren Sarah will give birth to a son. Sarah laughs.

Abraham pleads with G-d to spare the wicked city of Sodom. Two of the three disguised angels arrive in the doomed city, where Abraham's nephew Lot extends his hospitality to them and protects them from the evil intentions of a Sodomite mob. The two guests reveal that they have come to overturn the place and to save Lot and his family. Lot's wife turns into a pillar of

salt when she disobeys the command to not look back at the burning city as they flee.

While taking shelter in a cave, Lot's two daughters (believing that they and their father are the only ones left alive in the world) get their father drunk, lie with him, and become pregnant. The two sons born from this incident father the nations of Mo'ab and Ammon.

Abraham moves to Gerar, where the Philistine king Abimelech takes Sarah—who is presented as Abraham's sister—to his palace. In a dream, G-d warns Abimelech that he will die unless he returns the woman to her husband. Abraham explains that he feared he would be killed over the beautiful Sarah.

G-d remembers His promise to Sarah and gives her and Abraham a son, who is named Isaac (Yitzchak, meaning "will laugh"). Isaac is circumcised at the age of eight days; Abraham is 100 years old and Sarah is ninety at their child's birth.

Hagar and Ishmael are banished from Abraham's home and wander in the desert; G-d hears the cry of the dying lad and saves his life by showing his mother a well.

Abimelech makes a treaty with Abraham at Beersheba, where Abraham gives him seven sheep as a sign of their truce.

QUESTION

Is there value to a mitzvah done without the proper intentions?

TEXT 1A

Genesis 21:33

וַיִּטַע אֶשֶׁל בְּבֵאֵר שָׁבַע, וַיִּקְרָא שָׁם בְּשֵׁם ה' אֱ-ל עוֹלָם:

And he planted an eshel in Beersheba, and he called out in the name of G-d, the everlasting G-d.

TEXT 1B

Midrash, Bereshit Rabah
54:6

”ויטע אשל בבאר שבע”: רבי יהודה ורבי נחמיה.
רבי יהודה אמר: ”אשל” - פרדס. שאל מה תשאל: תאנים וענבים ורימונים.
רבי נחמיה אמר: ”אשל” - פונדק. שאל מה תשאל: עיגולא, קופר, חמר, ביעין.

“And he planted an eshel in Beersheba.” Rabbi Yehudah and Rabbi Nechemiah [disagreed over the translation of the word eshel].

Rabbi Yehudah said, “An eshel is an orchard: ask for anything you want—dates, grapes, or pomegranates.”

Rabbi Nechemiah said, “An eshel is an inn: ask for anything you want—bread, meat, wine, or eggs.”

TEXT 1C

Rashi, Ketuvot 8b

”אשל” ראשי תיבות: אכילה, שתיה, לוויה.

Eshel is an acronym for [three Hebrew words]: achilah (food), shtiyah (drink), and leviyah (accompaniment).

TEXT 2

Genesis 18:3–8

ג. וַיֹּאמֶר, אֲדֹנָי אִם נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֵל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדְּךָ:

ד. יִקַּח נָא מִעֵט מִיָּם וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם, וְהִשְׁעֲנוּ תַּחַת הָעֵץ:

ה. וְאָקַחָה פֶת לֶחֶם וְסִעְדּוּ לְבַבְכֶם אַחֵר תַּעֲבֹרוּ, כִּי עַל כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל עַבְדְּכֶם. וַיֹּאמְרוּ, כֵּן תַעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

ו. וַיִּמְהַר אַבְרָהָם הָאֱהֻלָּה אֶל שָׂרָה, וַיֹּאמֶר, מִהֲרִי שְׁלֹשׁ סָאִים קִמַּח סִלַּת לְיוֹשֵׁי וְעֲשֵׂי עֲגוֹת:

ז. וְאֵל הַבָּקָר רֵץ אַבְרָהָם, וַיִּקַּח בֶּן בָּקָר רֶדֶד וְטוֹב וַיִּתֵּן אֶל הַנַּעַר, וַיִּמְהַר לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ:

ח. וַיִּקַּח חֲמָאָה וְחֵלֶב וּבֶן הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהִם, וְהוּא עֹמֵד עֲלֵיהֶם תַּחַת הָעֵץ וַיֹּאכְלוּ:

3. And he said, “My master, if I have found favor in your eyes, do not pass by your servant.

4. “Let a little water be brought; bathe your feet and recline under the tree.

5. “And let me fetch a morsel of bread so you may refresh yourselves; then go on—seeing that you have come your servant’s way.” They replied, “Yes, do as you have said.”

6. Abraham hastened into the tent to Sarah, and said, “Quick, prepare three seahs of choice flour! Knead and make cakes!”

7. Then Abraham ran to the herd, took a calf, tender and choice, and gave it to the servant-boy, who hastened to prepare it.

8. He took curds, and milk, and the calf that had been prepared, and set these before them. And he waited on them under the tree as they ate.

TEXT 3A

Talmud, Sotah 10A–B

”ויקרא שם בשם ה' אל עולם” (בראשית כא, לג).
אמר ריש לקיש: אל תיקרי ”ויקרא”, אלא ”ויקריא”. מלמד שהקריא אברהם
אבינו לשמו של הקדוש ברוך הוא בפה כל עובר ושב.
כיצד?

לאחר שאכלו ושתו, עמדו לברכו. אמר להם: ”וכי משלי אכלתם? משל אלוקי
עולם אכלתם! הודו ושבחו וברכו למי שאמר והיה העולם.”

“And he called out in the name of G-d, the everlasting G-d” (Genesis 21:33).

Reish Lakish said, “Don’t read, ‘And he called out’; rather, read, ‘And he caused others to call out.’ This teaches us that Abraham our patriarch taught every wayfarer to call out in the name of G-d.”

How?

After they had their fill of food and drink, they would arise to thank him. He would say to them, “You did not eat my food; you ate what belongs to the G-d of the world. Thank and praise He who spoke, and the world came into being.”

TEXT 3B

Midrash, Bereshit Rabah
49:4

אם מקבל עליו וברוך, הוה אכיל ושתי ואזיל. ואי לא הוה מקבל עליה וברוך, הוה אמר ליה: "הב מה דעלך".
ואמר: "מה אית לך עלי?"
הוה אמר ליה: "חד קסיט דחמר בעשרה פולרין, וחד ליטרא דקופר בעשרה פולרין, וחד עיגול דריפתא בעשרה פולרין. מאן יהיב לך חמרא במדברא? מאן יהיב לך קופר במדברא? מאן יהיב לך עיגולא במדברא?"
מן דהוה חמי ההיא עקתא דהוה עקי ליה, הוה אמר: "ברוך א-ל עולם שאכלנו משלו".

If the wayfarer would agree to thank G-d, they would eat, drink, and depart. If they would not agree to thank G-d, Avraham would say, "Pay me what you owe."

The wayfarer would ask, "What do I owe you?"

Avraham would reply, "A measure of wine is ten coins, a measure of meat is ten coins, and a measure of bread is ten coins. Who gave you wine, meat, and bread in the wilderness?"

When the wayfarer would see no way out, they would say, "Blessed is the G-d of the world, Whose food we ate."

QUESTION

Was Abraham being deceitful?

TEXT 4A

*Midrash, Bereshit Rabah
49:4*

אַבְרָהָם הָיָה מְקַבֵּל אֶת הָעוֹבְרִים וְאֶת הַשָּׂבִים. מִשֶּׁהֵיוּ אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים, אָמַר
לָהֶם: "בְּרַכּוּ". אָמְרוּ לוֹ, "מָה נֹאמְרִי?" אָמַר לָהֶם: "אָמְרוּ, בְּרוּךְ אֱ-ל עוֹלָם
שֶׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלוֹ".

Abraham would welcome the passersby. Once they ate and drank, he would tell them to say a blessing. They would ask, "What shall we say?" He would reply, "Say, 'Blessed is the G-d of the world, Whose food we ate.'"

TEXT 4B

Rabbi Shmuel Yaffe
Ashkenazi, *Yefeh To'ar*,
ad loc.

היה מקבל את העוברים כו', ולא היו קרואים מאברהם, מיירי הכא, אלא שלפרסום גמילות חסדים היו באים מאליהם, והוא מקבלם בסתם ומאכילם. ולהכי הוה ליה דין ודברים עליהם לתבוע הוצאתו, מאחר שלא קראם, רק שקבלם כדרך בעלי הפונדק לקבל האנשים ולהאכילם כבקשתם, ושוב נפרעים מהם.
ואם הם חשבו להתארח בחנם, אינהו הוא דקא טעו נפשייהו, דהוה להו לשיולי ברישא.

[The Midrash states,] “Abraham would welcome the passersby.” This tells us that Abraham did not recruit visitors. Rather, word of his hospitality spread, and visitors would come on their own.

Abraham would welcome them and feed them in the manner of all innkeepers who receive visitors and serve them for a fee. Thus, Abraham had a financial claim against his guests and had the right to forgive this claim if they chose to bless G-d.

If they arrived expecting a free meal, it was their mistake. They should have asked up front.

Abraham didn't invite
travelers; they came of
their own volition.

TEXT 4C

Yefeh To'ar, Ibid.

שאם דעתם שאין האכילה מה' אלא מאברהם הנותנה להם, ראוי להם שיפרעו לו.

דבשלמא אם היא מה', אין לאברהם עליהם זכות ממון, כי יאמרו ה' נתן לך כדי שתזכה עמנו . . . אבל עתה, ראוי להם לפרוע מאברהם. ואם יבואו לפרוע, אין ערך לפרעון. כי "מי יוכל לערוך שולחן במדבר" (תהילים עח, כא)?

If they believed that the food came from Abraham rather than from G-d, they would be obligated to pay him.

If the food came from G-d, Abraham would have no claim against them because they could argue that G-d gave it to Abraham so that he could give it to them. . . . But now [that they denied G-d and His ownership of the food], it is only right that they pay Abraham.

If they were going to pay, there would be no limit to how much they would owe, for "Who can prepare a table in the wilderness?" (Psalms 78:21).

ANSWER

Abraham was not being deceitful. His claim was, “If you do not believe in G-d, you should be paying me for the provisions I provided.”

TEXT 5

Talmud, Avodah Zarah
14B

אמר ליה רב חסדא לאבימי: גמירי דעבודת כוכבים דאברהם אבינו, ד' מאה פירקי הויין.

Rabbi Chisda said to Avimi, “We have a tradition that our Patriarch Abraham’s tractate on idolatry had four hundred chapters.”

Abraham had masterful and effective teaching skills.

TEXT 6

Rabbi Yosef Yitzchak
Schneersohn, *Sefer
Hamaamarim 5701, p. 13*

וביאר והסביר זה בכמה משלים ודוגמאות שיתקבל בשכל אנושי בהשגה טובה. אברהם אבינו האט געגעבן צו פארשטיין די זאך פון געטליכקייט דורך עניני הסבר, אז אפילו אנשים המוניים האבן דאס פארשטאנען. און די וואס האבן ניט פארשטאנען, האבן געפילט אז אזוי איז דאס, און האבן מודה געווען צו דעם וואס אברהם האט זיי געזאגט. אזא לעבן און ליבשאפט צו דעם בורא ברוך הוא איז געווען אין זיין ריידן, אז אויך די וואס האבן ניט געקענט פארשטיין בהשגה ממש, הודו לדבריו מפני הרגש החיות והאמת שביאר והסביר להם.

Abraham would explain with many parables and examples so that it would be well-received and understood by his students. He was able to distill complex teachings about monotheism in such simple language that even lay people understood him.

Those who did not understand could sense the truth in his words and would acknowledge that he was right. He spoke with such passion and love for G-d that even those who didn't understand him felt the vitality and truth in his words and were compelled to agree with him.

TEXT 7

The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, *Likutei
Sichot 15, p. 127*

בשעת ער האט אבער געזען ביי א טייל פון זיי אז עס נעמען זיך ניט צו אט די אלע הסברים, וואס דאס איז דערפאר וואס ביי זיי איז דא א שטארקע חומריות (מער ווי בא א סתם בן נח) . . . איז כדי צעברעכן אט די תוספת חומריות וגסות, האט ער זיי אריינגעבראכט אין א מצב פון לחץ, "עקתא" (ענגשאפט).

און דערמיט געפועל'ט אז (אברהם'ס פריערדיקע הסברים זאלן זיך ביי זיי אפלייגן אין א געוויסער מאס, און ווי א תוצאה דערפון אז) זיי זאלן מכיר זיין און זאגן "ברוך א-ל עולם שאכלנו משלו".

When he saw that some people did not take to any of his explanations, this was because they were encased in an unusually resistant coarseness [to all things holy]. . . . So, he would put them in a bind to create just enough pressure to break through their unusually coarse resistance.

[Once the crust was broken through,] his previous arguments would begin to resonate with them at least partially, and they would recognize G-d. They would then say, "Blessed is the G-d of the world, Whose food we ate."

Abraham weakened their resistance to G-d, which caused them to accept his previous arguments.

TEXT 8

Rabbi Lord Jonathan Sacks, address at the Kinus Hashluchim banquet, November 27, 2011

Most people look at others and see what they see. Great people look at others and see what they are. The greatest of the great, and the Rebbe was the greatest of the great, look at others and see what they could become.

TEXT 9

The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, *Likutei
Sichot 15, p. 127, footnote
33*

יש לומר הכוונה (ברמז על כל פנים), שעל ידי דיבורו של אברהם "דהוה עקי ליה", ראה ה"עקתא" שבו נמצא, היינו גסותו וחומריותו (היינו דזה שלא רצה לברך קודם הוא מפני תוקף החומריות שלו), וזה הביא ד"הוה אמר ברוך א-ל עולם שאכלנו משלו".

We might suggest at least by way of allusion: Abraham's words put them in a [financial] bind, and this forced them to consider their inner vice. That is the vice of their own coarseness and resistance [to holiness]. He would help them realize that their unusually strong coarseness was the cause of their resistance to G-d. This realization brought them around to saying, "Blessed is the G-d of the world, Whose food we ate."

Abraham created a situation where the traveler viewed them self just as Abraham did.

TEXT 10

Rabbi Yisrael Benevisti,
BeiT Yisrael, p. 82B

ולכך מה היה עושה?

היה משים עצמו במדבר במקום שמים, לא מקום גפן ותאנה ורימון, ומים אין לשתות . . . והנה הא-ל יתברך שם, במקום שאין שם הכנת שום דבר, הא-ל יתברך היה שולח לו כל כך ברכה, שהיה מספיק לזון עוברים ושבים בבשר ויין ולחם . . . ולכך כשהיו עוברים ושבים, היה מאכיל אותם.

אם קבלו עליהם ובריק, שהיה מאמין מצד האמונה בלי מופת, הרי טוב. ואם לאו, היה מביא לו אות ומופת על ההשגחה אלוקית, ואומר: אם היא אמת כסברתך שאין הא-ל משגיח בתחתונים, הב מה דעלך, דמאן יהיב לך במדבר חמרא, ומאן יהיב לך בשר במדבר, וכן לחם לשובע? אלא ודאי בהכרח יש לך בהכרח שזהו מצד היכולת האלוקית. וכיון דחזי ההיא עקתא שהיה מוכרח להודות מצד האות והמופת, היה אומר ליה: "ברוך א-ל עולם שאכלנו משלו", והיה מכיר כי מה שאכל הוא משלו ומצד יכלתו יתברך.

באופן שאין כוונת המאמר שהיו מוכרחים מצד ההנאה, כדי שלא לפרוע האכילה, לקבלת האלוקות. אלא שהיה מפרסם אלקותו יתברך מצד אות ומופת המוחש לעין כל.

TEXT 10

Continued

So, what did Abraham do?

He located his inn in a barren desert, a place with no grapes, dates, pomegranates, or drinking water. G-d was there for him in this place that didn't support human habitation, and He provided him with so much bounty that it sufficed to provide meat, wine, and bread for all wayfarers. . . . Abraham, therefore, fed all passersby.

If they would accept his proposition and bless G-d without demanding proof for G-d's existence, all was good. If not, Abraham would present them with arguments that prove Divine Providence. He would say, "If, as you believe, G-d does not meddle in our lowly affairs, you must ask yourself who brought the wine, meat, and bread that you ate to the wilderness. And you need to pay that cause. [If you are prepared to accept it for free,] you likely agree that it came from G-d." Once they saw that they were in a bind, namely that they were forced to consider the origin of their meal, they would admit that their food was provided in the wilderness by G-d. They would then proclaim, "Blessed is the G-d of the world, Whose food we ate."

In conclusion, they did not thank G-d to avoid the fee; rather, Abraham used the question of the food's origin to demonstrate conclusively that G-d is the first cause of all existence.

Through charging a fee, Abraham caused the travelers to realize that it is natural to assume that everything has a first cause, which in this case is G-d.

TEXT 11

The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, *Likutei
Sichot 15, p. 127*

א איד, אין וועלכן מצב ער זאל זיך געפינען, האט ער א נשמה, נפש האלקית, וואס דערפאר איז גם בשעת החטא איז ער "רוצה להיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצות וכו'" – דעריבער איז די שבירה נאר אין זיין חיצוניות, ווארום בפנימיות איז ער טוב אויך פאר דער שבירה. און במילא איז די שבירת החומריות תכליתה צו גורם זיין עס זאל נתגלה ווערן די פנימיות וועלכע איז שוין דא ביי אים.

No matter the circumstances of a Jew, he or she has a G-dly soul. Therefore, even while committing a sin, a Jew wants to remain a Jew and wants to do G-d's bidding. It follows that only the Jew's outer crust requires piercing; the internal core is intact even before the outer crust is pierced.

When we apply pressure to pierce the external coarseness, our purpose is to reveal the intrinsic holiness that is already present within.

ANSWER

Being that every Jew has a Divine soul, even when it seems as though the mitzvah is being done for the wrong intentions, in truth, the action is an expression of their soul.

TEXT 12

The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, *Likutei
Sichot 15, p. 128*

די הוראה פון דעם איז אין פשטות:

”מעשה אבות סימן לבנים” – דארף מען זיך פירן ווי אברהם אבינו און טאן אין מפרסם זיין אלקות בעולם . . .

און אויב עמעצער קומט און טענה'ט: וואס האט מען דערמיט אויפגעטאן? דער וואס מ'פועל'ט אויף אים ער זאל זאגן א ברכה, לייענען קריאת שמע, דאוונען – טוט עס אן רצון, אן הארץ. און דער לייגט תפלין דעם מאל, צו ”פטור” ווערן פון דעם לחץ – און וואס וועט זיין מארגן – ווייס מען ניט, און זא ווייטער.

זאגט מען אים דעם סיפור בתורה – לשון הוראה – הנזכר לעיל, ובכל שכן וקל וחומר: מה דאך בימי אברהם, ווען עס האט זיך געהאנדלט וועגן בני נח און פאר מתן תורה, האט די הנהגה אויפגעטאן דעם ענין פון ”הכרת אותי בבריותי” (בראשית רבה מג, ז). על אחת כמה וכמה נאך מתן תורה ובנוגע א אידן וואס ”רוצה להיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצות וכו” – אז זיין פעולת המצות איז לרצונו פון דעם אידן, און נאכמער, ס'איז רעכט אז דער לחץ וכפייה זאל אויפטאן אז דאס זאל ווערן זיין רצון גלוי, ביז אז מצוה גוררת מצוה און ער וועט מקיים זיין אלע מצוות און אין א שלימות'דיקן אופן.

און אט די עבודה פון מפרסם זיין שמו של הקדוש ברוך הוא בעולם אין אן אופן פון ”הכרת אותי בבריותי”, וועט צואיילן, במדה כנגד מדה, דעם יעוד ”כי מלאה הארץ דעה גו” (ישעיה יא, ט), דורך דעם וואס ”יעמוד מלך מבית דוד . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה” (פון תורה שבכתב און תורה שבעל פה), בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

TEXT 12

Continued

The lesson from Abraham's story is obvious:

The actions of our patriarchs point the way for their descendants. Therefore, we must behave as Abraham did and work to publicize G-d's presence throughout the world. . . .

Should someone ask, what was accomplished by this effort? After all, the Jew we convinced to recite a blessing, to chant the Shema, or to pray, did it unwillingly and without heart. The one who put on tefilin did so to be free of pressure. Whether they will do the mitzvah again tomorrow, we don't know. Sob what's the point? And other such arguments.

We respond by relating this story from the Torah, which serves as a lesson to us. If in the days of Abraham, when he dealt with non-Jews before the Torah was given, this approach achieved the end goal of [, in G-d's words to Abraham], "You familiarized Me to My creations" (Bereshit Rabah 43:7), how much more so after the Torah was given, when we deal with Jews who want to be Jewish and want to do G-d's bidding? Our efforts with these Jews are surely consistent with their inner desire. Moreover, it is likely that the gentle pressure that brought them to do one mitzvah will inspire them to do another mitzvah, to the point that they will openly want to perform all the mitzvot in their complete form.

This effort to publicize the name of G-d in the world in a manner that makes G-d known to all His creations will hasten the time when, measure for measure, "The earth will be filled with the knowledge of G-d" (Isaiah 11:9). This will be achieved by "a king who will arise from the house of David and inspire all of Israel to walk in the path and to repair the breaches" (Mishneh Torah, "Laws of Kings" 11:4) of both the Written and the Oral Torahs during the true and complete Redemption by Mashiach, our righteous redeemer.

KEY POINTS

- Abraham offered free food for those who were willing to thank G-d. Those who were unwilling were charged exorbitant fees. Many changed their minds when they saw the fee.
- They did not thank G-d to avoid the fee. The fee merely forced them to listen to Abraham's arguments and reasoning. Once they listened to his presentations, they agreed with him and thanked G-d.
- A Jew's inner core is always holy, even when the Jew commits a sin.
- When the outer core is penetrated by any means—gentle pressure, peaceful persuasion, financial incentive, etc.—and the Jew does a mitzvah, the mitzvah is authentic because the Jew's core wants to do the mitzvah.
- When someone pressures us to do a mitzvah, they are not disrespecting our wishes. On the contrary, they are expressing their confidence in our inner desire to do the mitzvah.

